

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

ARC PESTE TIMP

9 ANI DE LA TÂRNOSIREA BISERICII ȘERBAN VODĂ

La 24 septembrie 2017, în Duminica Pescuirii minunate, când îi prăznuim pe Sfânta Întăia muceniță și întocmai cu Apostolii Tecla și pe Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, parohia noastră a trăit cel mai frumos moment din istoria ei: târnosirea Bisericii Șerban Vodă, o sărbătoare a întregului cartier.

Se încheiau 16 ani de eforturi materiale, financiare și omenești. 16 ani de jertfă, dar și de vis și speranță. 16 ani în care Maica Domnului, ocrotitoarea Parohiei Șerban Vodă, ne-a ridicat când ne-a fost mai greu, ne-a mângâiat în clipele de deznădejde, ne-a dat putere și soluții atunci când părea atât de greu să continuăm lucrările sau să le plătim pe cele deja făcute.

Dar anii aceia i-am petrecut împreună. Căci toți eram o familie. O familie care era aproape la greu și la bine, care muncea laolaltă, care număra bănuțul văduvei sau banii puși deoparte pentru momentul despărțirii de această lume. Mulți, foarte mulți au contribuit, unii cu sume importante de bani. Dar cu discreție, în taină, bucuroși că înălțau o catedrală cum nu mai văzuseră niciodată cei din cartier. Și totul era pentru Domnul și pentru miile de Sfinte Liturghii la care vor fi pomeniți veacuri de veacuri.

Mulți din cei care au ridicat această biserică nu mai sunt azi printre noi. O nouă generație ne-a ridicat sau s-a mutat în parohie, necunoscând istoria ridicării acestui sfânt lăcaș. Li se pare firesc să o vadă, să fie atât de măreață, de îngrijită. Poate nu-și pun niciodată întrebarea câtă muncă și dragoste s-a pus în aceste ziduri, câtă grijă și jertfă a cuprins, câtă iubire de Dumnezeu și recunoștință față de El ne-a însuflețit în acești ani, câte nopți nedormite și temeri au avut preoții noștri, mai ales părintele paroh Dinu Pompiliu, în perioadele în care lipsurile de tot felul făceau imposibilă înaintarea construcției sau a picturii.

Dar ziua de 24 septembrie 2017 a fost una care ne-a făcut să uităm orice greutate și care a deschis poarta cerului. Căci

Mireasa noastră îmbrăcată în hainele cele mai frumoase pe care le-au putut face oamenii, Biserica, primea veșmântul cel mai de preț: cel al sfințeniei. Era, iată, momentul afierosirii ei lui Dumnezeu, devenea potir desăvârșit al sfințeniei, al binecuvântărilor revărsate de Sfântul Duh.

În acea zi mulțime mare de credincioși, în haine de sărbătoare, au venit încă de dimineață ca să-l aștepte pe Preafericitul Patriarh Daniel pentru a sfinți biserica. Era o zi frumoasă de toamnă, caldă, însorită, anume parcă pregătită de Maica Domnului ca să ne întrească bucuria și să împlinească momentul de har al parohiei noastre.

După Sfânta Liturghie săvârșită de către Preasfințitul Părinte Timotei Prahoveanu, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a urmat slujba de târnosire a noului locaș de închinare săvârșită de către Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, împreună cu Episcopul-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Locașul a fost sfințit la exterior și în interior prin ungere cu Sfântul și Marele Mir și stropire cu apă sfințită. De asemenea, Sfânta Masă a fost târnosită și pregătită pentru sfintele slujbe cu toate cele necesare.

După slujba de Sfințire, în cuvântul de învățătură, Întăistătorul Bisericii noastre a explicat faptul că o biserică

sfințită devine o poartă a cerului pentru credincioși. „Sfântul Gherman, Patriarhul Constantinopolului, a spus că o biserică ortodoxă pictată este cerul pe pământ, iar noi am adăugat, pentru ca pe pământeni să-i înalțe duhovnicește la ceruri. Această lucrare sfântă s-a săvârșit astăzi, căci până acum biserica aceasta a fost darul oamenilor adus lui Hristos, construit din cărămidă, beton, fier, lemn, împodobit cu pictură, cu veșminte și cu obiecte sfinte, toate din lumea aceasta. Odată însă cu sfințirea, biserica aceasta, darul nostru către Hristos, devine casa Preasfintei Treimi și darul lui Dumnezeu pentru noi. Deci s-a făcut un schimb de daruri. Deci noi am oferit Preasfintei Treimi o sinteză a darurilor materiale și primim daruri dumnezeiești netrecătoare. Care sunt acestea? Cele pe care le-a amintit fiecare Evanghelie care s-a citit astăzi: iertarea păcatelor spre dobândirea vieții veșnice, fericirea Împărăției Cerurilor dăruită nouă în arvună încă din lumea aceasta și arvuna vieții veșnice”.

Așadar o poartă în cer a fost deschisă ca noi să primim darurile împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Însă și noi suntem chemați să gustăm și să trăim în veșnicie încă de aici. Căci „Ale Tale dintru ale Tale, Ție Îți aducem de toate și pentru toate” și „Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm” cântăm la Sfânta Liturghie. ❖

Maria Buleu

SFÂNTUL VOIEVOD NEAGOE BASARAB, DOMNITORUL ISIHAST

Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat în 2008 „privind la evlavia și viața duhovnicească bineplăcută lui Dumnezeu a Sfântului Voievod Neagoe Basarab, luând aminte la mărturisirea învățaturii ortodoxe, la râvna lui pentru zidirea de biserici și de mănăstiri, la ajutorarea Bisericilor Ortodoxe din Răsărit, precum și la lucrarea sa pentru pace și căutând folosul duhovnicesc al poporului dreptcredincios”.

Sfântul Neagoe Basarab a fost unul din cei mai de seamă voievozi români, cârmuind Țara Românească între 1512 și 1521. Politica Sf. Neagoe Basarab a fost lupta pentru întărirea puterii centrale, organizarea militară, diplomație și dezvoltarea economică a țării, dar și inițierea și sprijinirea vieții culturale.

Binecredinciosul voievod s-a născut probabil în 1481 sau 1482. Tatăl său era din neamul Basarabilor, iar mama sa era din familia Craioveștilor. Neagoe a fost unul dintre cei patru copii ai părinților săi. Înfrăurit de credința mamei sale, el a deprins din fragedă vârstă învățăturile mântuitoare și virtuțile creștine. Mănăstirea Bistrița din Oltenia, ctitorie a străbunicilor săi, a devenit școală duhovnicească pentru evlaviosul Neagoe. Voia lui Dumnezeu a făcut ca în acele vremuri la Mănăstirea Bistrița să fie retras patriarhul Nifon al Constantinopolului, chemat în Țara Românească pe la anul 1502 de voievodul Radu cel Mare pentru a reorganiza și întări viața bisericească.

Înzestrat cu daruri intelectuale deosebite, Neagoe și-a agonisit mai toată știința și cultura teologică a vremii sale. De aceea, iubitorul de Hristos, Neagoe, este chemat în anul 1512 la demnitatea de Domnitor și Voievod al Țării Românești. În această calitate încurajează dezvoltarea comerțului și a meșteșugurilor, iar pe plan diplomatic încearcă să mențină relații de prietenie cu Ungaria. Se străduiește să stabilească relații diplomatice cu Veneția și Roma și chiar să medieze conflictul dintre creștinii ortodocși și catolici. Continuând viziunea și obiectivele politice inițiate de Ștefan cel Mare, încearcă să realizeze o coalitiție a statelor răsăritene împotriva expansiunii turcești.

Continuă activitatea tipografică începută de Radu cel Mare. Dă la tipar „prima creație de valoare universală a literaturii române, un adevărat testament duhovnicesc, pedagogic, filosofic și enciclopedic”: „Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie”.

Domnitorul Neagoe Basarab - ctitor și binefăcător al întregii Ortodoxii

Neagoe a rămas în istorie ca unul dintre cei mai darnici și mai mari ctitori de biserici. Dragostea sa față de așezămintele sfinte se vede în ctitoriile rămase până azi: neasemănata Mănăstire a Argeșului, Măn. Dealu, daniile bogate către Măn. Cutlumuș, Dionisiu, Zografu, Xenofon, Rusicon, Vatoped, Iviron, Hilandar și Marea Lavră din Muntele Athos. Mila lui s-a mai îndreptat spre Meteore, așezămintele din Muntele Sinai, Ierusalim și Ascalon. N-a uitat nici de cele de acasă: Tismana, pe care a îmbrăcat-o în plumb, a renovat Cotmeana, Vișina, Cozia, Dobrușa, Nucet, Ostrov, Snagov.

Prima canonizare pe pământuri românești

De la Sfântul Patriarh Nifon, ucenicul său Neagoe a deprins taina rugăciunii isihaste, evlavia și trezvia sufletului, învățătura și înțelepciunea lui Hristos, dobândind înalt spor duhovnicesc. În 1517 cere și obține de la Patriarhia Ecumenică canonizarea fostului său învățător, Patriarhul Nifon.

Neagoe Basarab a comandat o raclă de argint poleită cu aur, mărgăritar, pietre scumpe și smalt, iar pe capac a fost pictat el însuși, în genunchi, la picioarele sfântului, rugându-se. Acea raclă a trimis-o la Mănăstirea Dionisiu. În semn de prețuire, călugării athoniți i-au trimis „plocon” capul sfântului și o mână, „ca să fie de sfințire și ajutor domnului. Iară el primi acele daruri cu mare bucurie, ca și Moise proorocul Tablele Legii Vechi și le purta tot cu sine pe unde mergea, și în curte și în biserică, iar pe cale le purta în caretă, ca și Israel chivotul Legii”. O legătură sfântă și vie între ucenic și părintele său spiritual, pecetluită în veșnicie.

La 16 august 1517, a doua zi după târnosirea ctitoriei lui Neagoe Basarab la Curtea de Argeș, are loc prima canonizare de pe teritoriul țării noastre, a Sf. Nifon, Patriarhul Constantinopolului, despre care, nota biograful său, starețul Gavriil, protosul Sf. Munte Athos: „sfântul face zi de zi minuni”.

„Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie”

Prietenia cu călugărul tipograf Macarie de la Bistrița a făcut ca Neagoe să participe la tipărirea primelor cărți de la noi: Liturghierul în 1508, Octoiul în 1510 și Tetraevangelul în 1512, primele cărți de cult tipărite pe pământ românesc. Evlavia tânărului Neagoe trebuie să fi crescut și mai mult după aceste fapte care îi arată credința puternică.

Viața și domnia sa se suprapun cu începutul epocii isihaste din mănăstirile

românești. Multe dintre sfaturile primite de la Patriarhul Nifon le transpune Neagoe în „Învățăturile către fiul său Teodosie”. Scriere care cuprinde prețioase îndemnuri duhovnicești, dar și de cârmuire și administrare a țării, testamentul lui Neagoe Basarab a fost considerat de marii învățați din toate veacurile de după el o capodoperă, precum și primul tratat de teologie românească.

Sfântul Voievod Neagoe Basarab a plecat la Domnul la 15 septembrie 1521, fiind înmormântat în ctitoria sa din Curtea de Argeș. Este prăznuit în data de 26 septembrie.

Liderii de azi ar trebui să învețe din „Învățăturile” lui

Nicolae Iorga l-a numit „domn cu apucături împărătești... domn cu atâta dor de frumusețe, cum nu mai avusesem altul înainte de dânsul”. Prin înțeleaptă cârmuire, domnitorul ocupă un loc de cinste în galeria bărbatilor iluștri ai neamului.

Iar academicianul Ioan-Aurel Pop, fost Președinte al Academiei Române, declara în anul 2021 în deschiderea sesiunii științifice „Neagoe Basarab - 500 de ani de la moarte” că sfântul domnitor român «și-a slujit țara și Biserica într-o manieră exemplară;... s-a străduit să-și țină rangul (...) european, dar și rangul de domn al Țării Românești, de domn uns al lui Dumnezeu pentru țara și pentru biserica sa și pentru ca acestea două, zice el, să nu fie batjocură limbilor străine. Unii dintre liderii de azi ar putea să învețe din „Învățăturile” lui.» ❖

SFÂNTA CUVIOASĂ PLATONIDA DE LA ARGEȘ

În ședința de lucru a Sinodului Bisericii Ortodoxe Române din 1 iulie 2025 s-a aprobat canonizarea a 16 femei cu viață sfântă - mucenice, monahii, soții de domnitori, mame de sfinți și mărturisitoare. Printre soțiile de domnitor canonizate se află Sfânta Doamnă Maria Brâncoveanu și Sfânta Cuvioasă Platonida de la Argeș, fosta doamnă Despina Milița, soția Sfântului Voievod Neagoe Basarab.

Parcursul vieții celor două domnițe se aseamănă foarte mult, mai ales în faptele credinței împlinite în timpul cât soții lor erau pe scaunul de domnie al Țării Românești, dar și în suferința pierderii soților lor și a copiilor și în păstrarea credinței până la sfârșitul vieții lor.

Despina Milița, coborâtoare din neamul despoților sârbi

Unul dintre cele mai frumoase chipuri de domnițe ale istoriei noastre, Despina a fost fiică de despot, soție, mamă, soacră și cumnată de voievod și a trecut la Domnul îmbrăcată în haină monahală, cu numele Platonida.

Numele de Despina provine din greaca veche (Δέσποινα) și înseamnă „doamnă” sau „stăpână”. În Evul Mediu el devenit un apelativ și un titlu acordat soțiilor sau fiicelor de „despoți”, adică conducători. Așadar Despina este sinonim cu Doamnă.

Despina Milița s-a născut în anul 1487. Provenea, cum am văzut, dintr-un neam de despoți sârbi, fiind fata lui Ioan (Iovan) Brancovici al Serbiei (1465-1502). Unchiul său era Mitropolitul Maxim (născut Gheorghe Brancovici). După moartea lui Ioan Brancovici, văduva lui își însușește întreaga avere a acestuia, iar familia lui hotărăște să treacă în Țara Românească. În anul 1504, la Curtea Domnească a lui Radu cel Mare din Târgoviște se refugia mitropolitul Maxim Brancovici, cărturar cunoscut al vremii, împreună cu mama sa, Anghelina, și cu nepoatele sale Elena și Despina Milița. Ambele s-au căsătorit cu domnitori români: Milița cu Neagoe Basarab, iar Elena (zisă și Cătălina) cu Petru Rareș.

Pe Despina Milița, tânărul jupan, mare postelnic și vâtaf de vânători la acea vreme, Neagoe o va lua în căsătorie în anul 1505. Din această căsătorie avea să se nască primul fiu, botezat Theodosie, nume unic în pomelnicul domnesc al Țării Românești. Acestuia, tatăl său îi va dedica monumentală operă a „Învățăturilor”. După el au urmat alți cinci copii: Stana, Petru, Ioan (botezat după numele bunicului său, Iovan Brancovici), Ruxandra și Anghelina (după numele mamei lui Maxim

Brancovici). Din păcate, Ioan, Petru și Anghelina pleacă de timpuriu din lumea aceasta, sfâșiind sufletul de mamă al Despinei Milița.

Nicolae Iorga descrie atmosfera în care au fost educate tinerele vlăstare domnești la Curtea Domnească după anul 1512, când Neagoe Basarab a ocupat tronul Țării Românești: „În palatul lui Neagoe și al Despinei, însă, copiii lor sunt crescuți în norme stricte bizantine ale evului mediu, în camere închise, supt îngrijirea deosebită și ideală a tatălui”.

Chipul luminos al Despinei Milița

Despre ea Nicolae Iorga va avea cuvinte de laudă și o descrie drept „unul dintre cele mai curate chipuri de doamne române. Foarte evlavioasă, iubind ca și Neagoe clădirile, juvaierile, cărțile prețioase, bună soție și duioasă mamă, ea nu-și dezmințea neamul înalt din care se cobora”. În timpul domniei, Neagoe Basarab și Despina Milița, iubitori de artă, au strâns o colecție impresionantă de obiecte religioase de mare preț, printre care Constantin Gane numără „Evanghelii de aur, cățui de argint, sfeșnice, cruci, inele, paftale, cești, toate podoabele ce se puteau culege sau face la noi sau aiurea”. Podoaba cea mai de preț a rămas, însă, biserica de la Curtea de Argeș. Se spune că Despina Milița, pentru a săvârși această costisitoare biserică, și-ar fi vândut toate bijuteriile pe care le avea moștenite din casa domnitoare a Serbiei.

De altfel este impresionantă grija pe care familia voievodului a avut-o față de mănăstiri din țară, de la Sinai și Ierusalim. Dar daniile bogate către mănăstirile din Muntele Athos, construirea sau refacerea de biserici și alte clădiri din incinta mănăstirilor athonite, înzestrarea lor cu icoane și obiecte de cult fac din cei doi poate cei mai mari donatori din Sfântul Munte Athos. Unele mănăstiri au beneficiat de valoroase danii anuale, altele de daruri cu anumite ocazii sau nevoi ale mănăstirilor. Dar deși unele mănăstiri nu au beneficiat de ajutorul sfântului domnitor în mod constant sau ocazional, confirmate cu acte de danii, știm că la sfințirea Mănăstirii Curtea de Argeș din 15 august 1517 au fost prezenți egumenii tuturor mănăstirilor athonite, primind atunci fiecare ajutoare financiare din partea sfântului Voievod. Toate acestea i-au atras atributul de „ctitor mare a toată Sfetagora” din partea biografului patriarhului Nifon.

Moartea domnitorului și a fiului Theodosie

Domnia sfântului domnitor a fost scurtă, din 1512 până în anul 1521. Curând după moartea lui Neagoe

Basarab, petrecută la 15 septembrie 1521, Despina Milița se retrage în apropiere de Sibiu, de unde află cu bucurie că fiul lor, Theodosie, s-a urcat pe tronul tatălui său. O bucurie de scurtă durată, căci tânărul Theodosie a fost chemat de turci la Poartă, pentru a fi recunoscut, și nu s-a mai întors. Aceste fapte se întâmplau la începutul anului 1522, iar „Doamna nu fusese lăsată să-și întovărășească fiul, care se stinse acolo între străini”, consemnează Nicolae Iorga.

După trecerea prematură la cele veșnice a fiului său, Despina a comandat o icoană în care este reprezentată Maica Domnului purtând pe brațe trupul Mântuitorului coborât de pe Cruce. În partea stângă a icoanei, în depărtare, este pictată Despina Milița, îmbrăcată în negru și îndurerată, purtând pe brațe fiul mort, pe Theodosie încoronat. O reprezentare iconografică unică în aria sud-est europeană.

De altfel, Nicolae Iorga va remarca dramele prin care a trecut Despina Milița, despre care spunea că „n-avu zile fericite”. Căci „Doi fii ai ei, Ioan și Petru, o fiică, Anghelina, muriră în vârstă fragedă. După nouă ani de căsătorie, se stingea și soțul ei, încă tânăr. Singurul fiu al ei rămas în viață, Theodosie, desbrăcat de moștenirea lui, muria la Constantinopol, fără să fi putut avea măcar mângâiere că i-a adormit pe brațe. Apoi ea fugi în lume, rătăcind multă vreme prin Ardeal, desbătându-se cu datornicii unui soț risipitor pentru lucrurile frumoase”.

Pribegia Despinei Milița și a fiicelor ei la Sibiu

Despina Milița s-a refugiat în Ardeal împreună cu fiicele sale, Stana și Ruxanda, trăind la Sibiu o viață liniștită,

sub ocrotirea vărului său, Regele Ungariei. La 21 ianuarie 1526, Ruxanda s-a căsătorit cu Radu de la Afumați, domnul Țării Românești. Peste puțin timp, în același an, Stana s-a măritat cu Ștefaniță Vodă, domn al Moldovei. După o scurtă căsnicie, Stana trăiește aceeași dramă ca și Despina Milița: rămâne văduvă la 14 ianuarie 1527.

Revine la Sibiu, lângă mama ei și se călugărește luând numele de Sofronia.

În 1529, după moartea soțului ei Radu, Ruxandra revine și ea la Sibiu, unde rămâne până în 1541, când se căsătorește cu Radu Paisie.

Tunderea în monahism și retragerea la Schitul Ostrov

După o scurtă perioadă petrecută la București, unde suflul ei nu simte decât tristețe, Despina Milița se călugărește la ctitoria sa și a soțului ei, Schitul Ostrov, în anul 1545, primind numele Platonida.

Cea care fusese fiica unui Despot sârb, soție, mamă și soacră de Domn român, era acum „o maică, Platonida, rătăcind de-a lungul zidurilor unei vechi mănăstiri, rememorând poate în bătrâna ei minte puțina fericire și multele lacrimi de care a avut parte în viață, rememorând faptele războinice ale Despoților sârbi, cele bisericești ale lui Neagoe Basarab și cele lumești ale frumoaselor ei domnițe”.

După ce ultimii ani ai vieții sale îi petrece la Schitul Ostrov, revine în Sibiul pribegiei sale, unde moare răpusă de ciumă, la 30 ianuarie 1554. Trupul ei se pare că odihnește în necropola voievodală a Mănăstirii Curtea de Argeș.

O viață plină de durere, dar trăită

demn, în credință și iubire de cele sfinte. Pentru aceasta, Biserica Ortodoxă Română a trecut-o în calendar în data de 26 septembrie, alături de soțul ei, Sfântul Voievod Neagoe Basarab, cu titlatura de Sfânta Cuvioasă Platonida de la Argeș.

Amândoi s-au remarcat printr-o activitate ctitoricească foarte însemnată atât în Țara Românească, cât și în Sfântul Munte Athos, Sfânta Platonida fiind pictată în foarte multe din ctitoriile Sfântului Neagoe Basarab sau reprezentată pe diferite obiecte de cult care au fost oferite acestor mănăstiri și biserici.

Evlavia față de Sfânta Platonida nu a rămas doar în granițele actuale ale României, ci a cuprins și Sfântul Munte. La Mănăstirea Dionisiu, de îndată ce Sfântul Sinod a luat hotărârea de a o canoniza, s-a realizat o dveră în care este reprezentat atât Sfântul Neagoe Basarab cât și Sfânta Platonida cu aureolă, aceasta arătând evlavia de care se bucură în peninsula aghiorită.

Sfânta Cuvioasă Platonida de la Argeș este, nu în ultimul rând, un exemplu de mamă creștină care a avut grijă de copiii ei și le-a insuflat acestora dragoste față de Dumnezeu și dorul după rugăciune. ♦

CUM, CÂND ȘI DE CE NE ÎNSEMNĂM CU SFÂNTA CRUCE?

Sfânta Cruce, cu care ne însemnăm încă din primele clipe ale dimineții și până la ceasul serii când ne așternem ca să dormim, este semnul Fiului omului și ea a devenit din momentul în care Iisus Hristos a fost răstignit, din mijloc de chin, altar de jertfă pentru Mântuitorul.

Semnul Sfintei Cruci se face corect astfel:

- Unim degetul mare cu cel arătător și cel mijlociu, simbolizând Sfânta Treime;

- Strângem celelalte două degete în palmă, simbolizând cele două firi ale Mântuitorului: Dumnezeu adevărat și om adevărat;

- Ducem cele trei degete la frunte, apoi spre mijlocul abdomenului, la umărul drept și apoi la cel stâng;

- În timp ce facem semnul Sfintei Cruci putem spune „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!” sau „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul/păcătoasa!” ori, simplu: „Doamne miluiește!”.

Iată o cale foarte simplă de a face o scurtă rugăciune oricând, în timpul unei zile.

Când să facem semnul Sfintei Cruci?

- Atunci când ne simțim tulburați, ne însemnăm cu semnul Sfintei Cruci.

- Nu ne așezăm și nu ne ridicăm de la masă fără a face semnul Sfintei Cruci. Chiar dacă mergem la un restaurant, să nu ne fie rușine să ne închinăm, înainte de a gusta mâncarea.

- Oricât de obosiți am fi seara ori de grăbiți dimineața, nu încheiem o zi și nu începem alta fără semnul Sfintei Cruci.

- În Biserică facem cruce ori de câte ori se face o referire la Sfânta Treime, la Mântuitorul Hristos, la Maica Domnului ori la un sfânt față de care avem evlavie.

- Să facem semnul Sfintei Cruci în orice timp, ca să ne amintim de Domnul și să primim harul Sfântului Duh.

De ce ne însemnăm cu Sfânta Cruce?

Facem semnul Sfintei Cruci, ca să dovedim prezența Domnului nostru în inimile noastre. Semnul Sfintei Cruci este important pentru că:

- Ne amintește de suferința, răstignirea și Învierea lui Hristos pentru mântuirea noastră;

- Ne amintește că suntem chemați să-I urmăm lui Hristos;

- Ne ajută să îndurăm mai ușor

durerile și lipsurile, pentru Hristos;

- Ne aduce înaintea minții suferința lui Hristos pe Cruce;

- Ne întărește în lupta cu puterile întunericului;

- Ne va face părtași slavei lui Hristos, Care, la A doua Sa venire, va fi vestit de acest mântuitor semn. **(Sursa: doxologia.ro) ♦**